

ODLUKA O PRIHVATLJIVOSTI

Datum usvajanja: 29. septembar 2015. god.

Slučaj br. 2014-34

Rejhane Sadiku-Syła

protiv

EULEX-a

Komisija za razmatranje ljudskih prava je na zasedanju 29. i 30. septembra 2015. godine sa sledećim članovima:

Gđa Magda MIERZEWSKA, predsedavajući član
Gdin Guénaél METTRAUX, član
Gđa Katja DOMINIK, član

Uz asistenciju
G-din John J. RYAN, viši pravni službenik
Gđa Joanna MARSZALIK, pravni službenik
G-din Paul LANDERS, pravni službenik

Uzevši u razmatranje gore pomenutu žalbu, predstavljenu u skladu sa Zajedničkom Akcijom Saveta 2008/124/CFSP koja datira od 04. februara 2008. godine, EULEX-ovim Konceptom odgovornosti koji datira od 29. oktobra 2009. god. o osnivanju Komisije za razmatranje ljudskih prava i Pravilnika o radu Komisije prema poslednjim izmenama od 15. januara 2013. godine,

Nakon većanja, odlučila sledeće:

POSTUPAK PRED KOMISIJOM

1. Žalba je registrovana 04. jula 2014. godine.

2. Dana 27. avgusta 2014. godine, Komisija je odlučila da obavesti Šefa Misije EULEX-a na Kosovu (čitaj: ŠM) o žalbi, pozvavši ga tom prilikom da podnese zapažanja o toj žalbi u pismenoj formi. Komisija je takođe odlučila da ispita osnovanost aplikacije a u isto vreme i prihvatljivost istih (u skladu sa pravilom 30. par. 1. i 2. iz pravilnika o radu komisije, čitaj PR).
3. Zapažanja ŠM-a su primljena 12. novembra 2014. godine nakon čega su prosleđene žalioцу radi njenih naknadnih komentara.
4. Dana 01. decembra 2014. godine, žalilac je poslala naknadne komentare, koji su potom prosleđeni ŠM-u radi informisanja.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI SLUČAJA

5. Dana 07. decembra 2000. godine, oko 10:30 časova ujutru, g-din Syle Sadiku, otac podnosioca žalbe, nestao je iz svoje kuće na severnom delu Mitrovice, kada je navodno napadnut od strane grupe naoružanih osoba za koje se navodi da su bili srpske nacionalnosti. O napadu svedoči sestra podnosioca žalbe koja je uspela da pobegne i koja je kasnije evakuisana od strane trupe Francuskog KFOR-a. Od tog dana, žalilac nije dobila nikakvu informaciju o tome gde se njen otac nalazi i kakva mu je sudbina.
6. Između 08. decembra 2000. godine i 17. februara 2001. godine, trupe Francuskog KFOR-a i UNMIK-ova policija uzeli su nekoliko izjava svedoka od troje neimenovanih članova porodice nestalog. Takođe je naložena i vazдушna pretraga terena. Ti istražni koraci nisu bili uspešni a g-din Sadiku ili ostaci njegovog tela nisu pronađeni. Slučaj je ostao otvoren ali neaktivan.
7. U decembru 2008. godine, UNMIK-ova baza podataka, njihovi fajlovi i arhiva prebačeni su EULEX-ovom Odeljenju za Sudsku Medicinu (OSM). Predmetni spisi slučaja nestanka žaliočevog oca sadrže izveštaj prisustva francuskog KFOR-a sa mesta incidenta i izveštaj policije UNMIK-a o incidentu uključujući i tri izjave svedoka.
8. Ispostavilo se da, ipak, predmetni fajl od strane UNMIK-a nikada nije predat EULEX-ovim tužiocima. Nema informacija u vezi ovog slučaja u bazi podataka EULEX-ovih tužilaca.
9. Dana 06. decembra 2013. godine, žalilac je uputila pismo Šefu Misije EULEX-a (ŠM) tražeći informacije o okolnostima nestanka njenog oca i raspitivala se da li je EULEX preduzeo bilo kakve istražne ili tužilačke korake u ovom slučaju.

10. Dana 20. decembra 2013. godine, žalilac je primila odgovor iz ureda šefa kadra u EULEX-u. A glasilo je da je EULEX-ovo odeljenje za sudsku medicinu potvrdilo da su ostaci oca podnosioca žalbe nestali. Prema tome, slučaj je ostao aktivan i otvoren u OSM-u. Međutim, u pismu nije dat odgovor na pitanja podnosioca žalbe u vezi istražnih ili tužilačkih koraka preduzetih u ovom predmetu.
11. Dana 05. februara 2014. godine, žalilac je uputila drugo pismo ŠM-u tražeći pojašnjenje u pogledu obaveza EULEX-ovih tužilaca da sprovedu jednu efikasnu krivičnu istragu povodom slučaja i podnela pitanja u vezi različitih proceduralnih aspekata istrage.
12. Dana 14. februara 2014. godine, iz ureda šefa kadra poslali su odgovor u kom navodi da on jedino može da ponovi informacije koje je pružio u svom pismu koje datira od 20. decembra 2013. godine.
13. Dana 26. marta 2014. godine, žalilac je podnela pismo EULEX-ovim tužiocima kancelarije specijalnog tužilaštva Republike Kosovo (STRK) zvanično tražeći istragu povodom okolnosti nestanka njenog oca.
14. Dana 03. aprila 2014. godine, žalilac je dobila odgovor od šefa STRK-a gde on navodi da njihova baza podataka nije sadržala nikakvu informaciju u vezi datog slučaja. On je preporučio da žalilac treba da kontaktira EULEX-ov mobilni tim ili kancelariju osnovnog tužilaštva u Mitrovici kako bi proverila da li oni imaju informacije povodom slučaja.
15. Dana 22. aprila 2014. godine, žalilac je podnela zahtev EULEX-ovom mobilnom timu tužilaca tražeći da istraže nestanak njenog oca.
16. Dana 13. juna 2014. godine, EULEX-ov mobilni tim tužilaca obavestio je žalioca da *“EULEX-ova kancelarija tužilaštva u bazi podataka koju ima u Mitrovici nema nikakve informacije o datom slučaju niti ima informacije o postupcima koji su možda preduzeti u ovom predmetu”*. Mobilni tim je takođe ukazao na to da pitanje ne spada unutar skupa nadležnosti EULEX-ovog tužilaštva pošto se isto odnosi na krivično pitanje koje treba biti prijavljeno osnovnom tužilaštvu u Mitrovici, na koje su uputili slučaj.

II. RELEVANTAN PRIMENLJIV ZAKON

ZAJEDNIČKA AKCIJA SAVETA 2008/124/CFSP koja datira od 04. februara 2008. god. o Misiji vladavine prava Evropske Unije na Kosovu, EULEX KOSOVO

Član 2. Izjava Misije

EULEX KOSOVO pomaže kosovskim institucijama, pravosudnim organima i organima gonjenja u njihovom napretku ka održivosti i odgovornosti i u budućem razvijanju i jačanju nezavisnog multietničkog pravosudnog sistema i multietničke policije i službe carine, obezbeđujući da ove institucije budu

bez političkog uticaja i da su privržene međunarodno priznatim standardima i najboljoj evropskoj praksi.

Član 3. Zadaci

Kako bi ispunili izjavu Misije navedenu u članu 2. EULEX KOSOVO će:

(...)

(h) preuzima ostale obaveze, samostalno ili potpomognut kosovskim nadležnim organima, u cilju obezbeđivanja održavanja i promocije vladavine prava, javnog reda i bezbednosti, u konsultaciji sa relevantnim agencijama Saveta; i

Zakon br. 03/L-053 o pravnoj nadležnosti, odabiru i dodeli slučajeva EULEX-ovim sudijama i tužiocima na Kosovu (primenljivo do 30. maja 2014. god.)

Član 3. Pravna nadležnost i ovlašćenja EULEX-ovih sudija za krivične postupke

(...)

3.3. Pre početka određene faze postupka, nakon zahteva tužioca EULEX-a kojem je predmet dodeljen ili koji radi u mešovitom timu, naznačenim u članovima 9. i 10. ovog Zakona, ili nakon zahteva bilo koje strane u postupku, nakon pisanog zahteva predsednika nadležnog suda ili sa generalnog zasedanja Vrhovnog suda Kosova, gde odredbe u vezi sa izuzećem sudije ili sudije porotnika predviđene PZKKP-om (čl. 40-44. PZKKP-a) nisu primenjive, predsednik Skupštine sudija EULEX-a ima ovlašćenje da, iz bilo kog razloga kada se to smatra potrebnim za osiguranje adekvatnog obavljanja pravosudne funkcije, sudiju EULEX-a rasporedi u odgovarajuću fazu krivičnog postupka, u skladu sa načinom odabira i raspodele predmeta, izrađenim od strane Skupštine sudija EULEX-a i u saglasnosti sa ovim Zakonom, za sledeća krivična dela, kada istragu ili krivično gonjenje ne sprovodi STRK:

(...)

h) povreda ravnopravnog statusa stanovnika Kosova (član 158. PKZK)

Član 12. Ovlašćenja EULEX-ovih tužilaca u slučaju nespremnosti ili nesposobnosti kosovskih javnih tužilaca

12.1. U svakoj fazi bilo kojeg krivičnog postupka, ukoliko javni tužilac Kosova pokaže nespremnost ili nesposobnost za obavljanje svoje dužnosti i ukoliko ta nespremnost i nesposobnost može ugroziti pravilnu istragu ili gonjenje krivičnog prekršaja, ili kada postoji osnovana sumnja u pogledu pokušaja uticaja na istragu ili gonjenje krivičnog prekršaja, glavni tužilac EULEX-a ima pravo da zatraži od glavnog tužioca nadležnog tužilaštva da se predmet dodeli: a) drugom javnom tužiocu Kosova koji radi u istom tužilaštvu, ili b) bilo kom tužiocu EULEX-a koji će preuzeti odgovornost za istragu ili gonjenje.

12.2. Ukoliko glavni tužilac nadležnog tužilaštva odbaci zahtev glavnog tužioca EULEX-a, poslednji obavestava glavnog javnog tužioca na Kosovu, te oni donose zajedničku odluku koju će poštovati glavni tužilac nadležnog tužilaštva.

12.3. U hitnim situacijama, ili kada odlaganje može uticati na sprovođenje ili rezultat istrage, gonjenja ili na pravičnost postupka, glavni tužilac EULEX-a ima pravo da preduzme hitnu proceduralnu radnju ili, u tu svrhu, da za predmet zaduži bilo kojeg tužioca EULEX-a ili javnog tužioca Kosova.

Zakon br. 04/L-273 o izmenama i dopunama zakona koji se odnose na mandat Misije vladavine prava Evropske Unije na teritoriji Republike Kosovo

Član 3. Izmena i dopuna Zakona br. 03/L-053 o pravnoj nadležnosti, odabiru i dodeli slučajeva EULEX-ovim sudijama i tužiocima na Kosovu (primenljivo od 31. maja 2014. god.)

.....

3. Nakon člana br. 1. Osnovnog zakona, novi član 1.A je dodat sa sledećim tekstom:

Član 1.A Slučajevi koji su u toku

U svrhu ovog zakona termin slučajevi koji su u toku znači:

1. Slučajevi za koje je odluka da se otpočne istraga podneta pre 15. aprila 2014. god. od strane EULEX-ovih tužilaca u skladu sa zakonom;
2. Slučajevi koji su dodeljeni EULEX-ovim sudijama pre 15. aprila 2014. god.

.....

9. Član 7. Osnovnog zakona preformulisan je kao što sledi:

Član 7. Opšta ovlašćenja i nadležnosti EULEX-ovih tužilaca

7.1. Tužioci EULEX-a imaće ovlašćenja i odgovornosti da vrše svoje dužnosti, uključujući ovlašćenja za sprovođenje krivične istrage, kako je predviđeno članom 1. A., podstav 2.1. ovog zakona, osim ako je drukčije predviđeno ovim zakonom;

7.2. tužioci EULEX-a biće nadležni za istragu i krivično gonjenje krivičnih dela koja su u nadležnosti STRK, u skladu sa zakonom o STRK;

7.3. tužioci EULEX-a integrisani su u tužilački sistem Kosova i svoje dužnosti vrše u skladu sa važećim zakonima na Kosovu;

7.4. postupci koje vode tužioci EULEX-a utvrđeni članom 2.1. ovog zakona i dalje će se voditi prema važećim odredbama Zakona br. 03/L-053 o nadležnosti, odabiru predmeta i raspodeli predmeta sudijama u tužiocima EULEX-a na Kosovu (2008) i Zakona o STRK (2008);

7.5. EULEX - KOSOVO će odrediti tužioce da pomažu u primeni, prema dogovoru u dijalogu između Kosova i Srbije, kom posreduje EU;

7.6. tokom vršenja njihovih funkcija, Tužioci EULEX-a će se konsultovati i koordinirati svoje aktivnosti sa Glavnim državnim tužiocem, nadležnim za kancelariju kojoj su oni dodeljeni.

....

10. nakon člana 7. Osnovnog zakona, dva nova člana 7.A i 7.B su dodata sa sledećim tekstem:

Član 7.A Ovlašćenja tužilaca EULEX-a u vanrednim okolnostima

U vanrednim okolnostima slučaj će biti dodeljen EULEX-ovom tužiocu zajedničkom odlukom glavnog državnog tužioca i nadležnog organa iz EULEX-a KOSOVO.

Zakon br. 03/L-052 o kancelariji specijalnog tužilaštva Republike Kosovo

Član 5. Isključiva nadležnost STRK-a

5.1 STRK ima isključivu nadležnost da istražuje i krivično goni sledeća krivična dela, pokušaj vršenja krivičnog dela, i različite oblike saučesništva u vršenju krivičnih dela kao što su:

.....

e) zločin protiv čovečnosti (čl. 117, PKZK);

f) ratni zločini uz grubo kršenje Ženevske konvencije (Čl. 118, PKZK), ratni zločini uz grubo kršenje zakona i običaja koji važe u međunarodnom oružanom sukobu (Čl. 119, PKZK), ratni zločini uz grubo kršenje člana 3. Ženevske konvencije (Čl. 120, PKZK), ratni zločini uz grubo kršenje zakona i običaja koji važe u oružanom sukobu koji nije međunarodnog karaktera (Čl. 121, PKZK);

...

n) organizovani kriminal (Čl. 274, PKZK), zastrašivanje tokom krivičnog postupka za organizovani kriminal (Čl. 310, PKZK);

.....

Član 9. Dopunska nadležnost STRK-a

9.1 STRK će imati dopunsku nadležnost, prema modalitetima utvrđenim u članu 10. ovog zakona, da istražuje i krivično goni sledeća krivična dela, pokušaje krivičnih dela, i različite oblike saučesništva za krivična dela i to za:

.....

b) podsticanje nacionalne, rasne, verske ili etničke mržnje, razdora ili ne tolerancije (Čl. 115, PKZK);

.....

h) ubistvo (Čl. 146, PKZK), teško ubistvo (Čl. 147, PKZK);

i) uzimanje talaca (Čl. 143, PKZK);

j) povreda ravnopravnog statusa stanovnika Kosova (Čl. 158, PKZK);

k) kidnapovanje (Čl. 159, PKZK);

.....

Krivični zakonik Republike Kosovo

Član 106. Zakonska zastarelost krivičnog gonjenja

1. Sem ukoliko ovaj zakonik izričito ne propiše drugačije, krivično gonjenje se ne može započeti nakon isteka sledećih perioda:

1.1. trideset (30) godina nakon izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna doživotnog zatvora; 1.2. dvadeset (20) godina nakon izvršenja krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora od deset (10) i više godina;

1.3. deset (10) godina nakon izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora od pet (5) i više godina;

1.4. pet (5) godina od izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora od tri (3) i više godina;

1.5. tri (3) godine od izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora od preko godinu dana; i

1.6. dve (2) godine od izvršenog krivičnog dela za koje je zaprećena kazna zatvora do godinu dana ili novčana kazna.

....

Član 111. Ne primenjivanje zakonske zastarelosti za zločine protiv međunarodnog prava i teških ubistava

1. Nijedna vrsta zakonske zastarelosti se neće primeniti na zločine genocida, ratne zločine, zločine protiv čovečanstva, ili druga krivična dela na koja se zakonska zastarelost ne može primeniti po međunarodnom pravu.

2. Nijedna vrsta zakonske zastarelosti se neće primeniti na teško ubistvo.

III. ŽALBE

17. Žalilac tvrdi da je EULEX povredio njena prava pod članom 2. i 3. Evropske Konvencije za Ljudska Prava (čitaj Konvencija) u njihovom proceduralnom načelu.

18. Tačnije, žalilac tvrdi da EULEX-ov STRK i EULEX-ov mobilni tim tužilaca nisu uspeali da otpočnu istragu u skladu sa kosovskim zakonom i EULEX-ovim mandatom; neopravdano su odložili istražni postupak i uputili slučaj lokalnom tužilaštvu i tim putem zanemarili ozbiljnost slučaja, geografski položaj krivičnog dela (severna Mitrovica) i ratni zločin i među-etničke elemente zločina. Prema tome, predloženo je da je EULEX-ovo tužilaštvo imalo obavezu da u potpunosti i efektivno istraži slučaj od momenta kada je registrovan u EULEX-ovom odeljenju za sudsku medicinu i da su krivi zato što to nisu uradili. Ovo takođe može da istakne pitanje shodno članu 8. i 13. Konvencije.

ZAKON

Podnesci od strane stranaka

19. U svojim podnescima, šef misije (ŠM) naveo je da su se EULEX-ovi tužioci upoznali sa slučajem tek 2013. godine kada se žalilac raspitivala o istom. On je objasnio da su, od 09. decembra 2008.

godine, EULEX-ovi tužioci dobili od UNMIK-a jedino "aktivne" istražne fajlove kojima su pre toga raspolagali njihovi tužioci, a to znači, fajlovi ili predmetni spisi koji su se odnosili na tekuće istrage u vreme predaje istih. Slučajevi koji su okončani, odbačeni ili bilo kako zatvoreni registrovani su u arhivi lokalnih kancelarija kosovskog tužilaštva.

20. ŠM je dalje naveo da EULEX nije preduzeo nikakve istražne korake u datom slučaju, zato što nije postojala otvorena istraga unutar EULEX-ove policije ili kod tužilaštva i nije bilo otvorenih istražnih predmetnih spisa koji su preneti sa UNMIK-a na EULEX.
21. ŠM je dalje prokomentarisao EULEX-ovu nadležnost da se bavi ovim slučajem. On je izjavio da, pre zakonodavnih izmena koje su se desile u aprilu 2014. godine nad Zakonom br. 03/L-053 o nadležnosti, odabiru i dodeli slučajeva EULEX-ovim sudijama i tužiocima na Kosovu (Zakon o pravnoj nadležnosti), EULEX-ovi tužioci su delili ili imali sporadičnu nadležnost nad slučajem, ukoliko se isti klasifikuje kao kidnapovanje, uzimanje-talaca ili ubistvo. Prema njegovim rečima, zbog činjenice da se incident desio nakon što je sukob okončan, slučaj se ne može smatrati ratnim zločinom, u kom slučaju bi EULEX imao isključivu nadležnost. ŠM je dodao da su izmene i dopune u Zakonu o pravnoj nadležnosti smanjile mogućnost EULEX-ovim tužiocima da svoje izvršne funkcije primene na nove slučajeve. Pošto nikakva istraga nad slučajem nije otpočeta pre stupanja na snagu izmena i dopuna zakona, slučaj se nije smatrao tekućim, i prema tome, u principu spada van EULEX-ove zakonske nadležnosti.
22. Međutim, ŠM je dodao da je slučaj ostao u nadležnosti eksperata EULEX-ovog odeljenja za sudsku medicinu koji su zaduženi za slučajeve nestalih osoba.
23. Pored toga, ŠM je dao nekoliko zapažanja povodom prihvatljivosti žalbe. On je naveo da je EULEX-ov glavni zadatak da podrži lokalne organe vlasti a pri tom zadržava neke ograničene izvršne funkcije. Prema tome, njihova odgovornost da zaštite ljudska prava ne može se izjednačiti sa onom koju ima država.
24. ŠM je takođe izjavio da je Komisija nadležna da ispita jedino navode o kršenju ljudskih prava od strane EULEX-a tako da postupci ili ne postupanje KFOR-a, UNMIK-a ili kosovskih organa vlasti spada van njene nadležnosti. Prema ŠM-u, konkretno slučaj koji se ovde spominje nije bio pod istragom od strane EULEX-ovih tužilaca ili EULEX-ove policije tako da treba da bude odbijen shodno pravilu 25. par. 1. Pravidnika o radu Komisije.
25. Što se tiče nadležnosti Komisije povodom predmetnog pitanja, slučaj jeste spadao unutar sfere EULEX-ovog izvršnog mandata pre nego što se mandat promenio u junu 2014. godine, a pošto se radilo o slučaju nestalog lica. Međutim, slučaj nikada zvanično nije došao do EULEX-ove policije ili EULEX-ovih tužilaca tako da oni nikakve

izvršne postupke nisu sproveli a koji bi imali uticaja nad pravima žalioca. Trenutno, on navodi da je slučaj unutar isključive nadležnosti kosovskih organa vlasti.

26. Dalje, ŠM tvrdi da Komisija razmatra jedino žalbe povodom navodnih povreda ljudskih prava koje su nastale nakon 09. decembra 2009. god.. Otac podnosioca žalbe je nestao 2000. godine. ŠM je naveo nalaze Komisije u slučaju *Thaqi protiv EULEX-a* (br. 2010-02) i to “*mora da postoji istinska veza između smrti i datuma obeležavanja početka nadležnosti Komisije za proceduralne obaveze koje nameće član 2 kako bi stupile na snagu. U praksi, to znači da značajan deo proceduralnih koraka koje zahteva ova odredba bilo je, ili je trebalo da bude, sprovedeno posle kritičnog datuma*”. ŠM je ukazao na činjenicu da je slučaj bio u stanju mirovanja nekoliko godina i da nikakve nove informacije nisu predstavljene nakon što je UNMIK predao slučajeve EULEX-u. Značajan broj potrebnih proceduralnih koraka je trebalo ili treba da bude preduzeto od strane UNMIK-a pre navedenog datuma. Prema ŠM-u, nedostaje “*istinska povezanost*” između nestanka i datuma početka nadležnosti a to je 09. decembra 2009. godine, tako da Komisija nije nadležna da razmatra ovo pitanje.
27. ŠM je takođe naveo da su slučajevi podneti izvan vremenskog okvira od šest meseci što je navedeno u pravilniku o radu Komisije. ŠM se pozvao na praksu rada Evropskog Suda za Ljudska Prava, naročito na slučaj *Varnava i ostali protiv Turske* [GC], gde je Sud smatrao da “*kada je reč o smrtnom slučaju, od rođaka žalioca se očekuje da preduzmu korake kako bi pratili proces istrage, ili nedostatak iste, i da podnesu prijave dovoljno brzo onog trenutka kada jesu, ili trebalo da postanu, svesni nedostatka bilo koje efektne krivične istrage (...). Isti principi su primenjeni, mutatis mutandis, u slučajevima nestanka (...)*”. ŠM je izjavio da je EULEX kao misija počela sa radom krajem 2008. godine, predaja registara od strane UNMIK-a završena je početkom 2009. godine a Komisija je osnovana u oktobru 2009. godine. Prema rečima ŠM-a, žalilac je mogla da kontaktira EULEX i pre decembra 2013. godine. ŠM je zaključio da pošto žalilac nije iskoristila Komisiju u relevantnom ograničenju roka od 6-meseci, onda slučaj treba da bude proglašen neprihvatljivim.
28. U odgovoru na zapažanja ŠM-a, žalilac je odbacio njegov komentar da nestanak njenog oca ne može biti okarakterisan kao ratni zločin. Ona je citirala član 1. Zakona br. 04/L-023 o nestalim osobama na Kosovu, koji glasi da osoba “*prijavljena da je nestala tokom perioda [između] 01. januara 1998. [i] 31. decembra 2000. god.*” smatra se nestalom osobom “*kao posledica rata na Kosovu tokom 1998-1999. godine*”. Pošto je otac podnosioca žalbe nestao pre 31. decembra 2000. godine, ona je navela da je postojala zakonska pretpostavka da je njegov nestanak bio dovoljno povezan sa konfliktom na Kosovu i stoga predstavlja ratni zločin. Pored toga, ona je ukazala na pismo koje datira od 20. decembra 2013. godine u kom je EULEX izjavio: “*Mi razumemo bol koju osećaju porodice i prijatelji žrtava i nestalih osoba tokom rata...[i] rešavanje ratnih zločina ostaje jedan od EULEX-ovih*

ključnih prioriteta". Žalilac ovo uzima u obzir kao jedan pokazatelj da Misija shvata da ovaj postupak može biti okarakterisan kao ratni zločin. Žalilac takođe tvrdi da je zločin nad njenim ocem izvršen kao deo sistematske kampanje prisilnih nestanaka na Kosovu i, kao takav, čini zločin protiv čovečnosti koji spada unutar nadležnosti EULEX-a. Takođe ima karakter među-etničkog zločina, koji je EULEX obavezan da istraži i krivično goni shodno članu 3. Zajedničke akcije Saveta i član 11. Zakona o pravnoj nadležnosti.

29. Žalilac tvrdi da bilo koja podela zadataka između različitih kancelarija EULEX-a i nedostatak komunikacije među njima ne može da opravda EULEX-ovo izbegavanje svojih obaveza da efikasno istraže slučaj od trenutka kada su za isti saznali. Štaviše, efektna istraga od strane EULEX-a ostaje veoma bitna u otklanjanju povrede žaliočevih prava.
30. Žalilac je zaključila da, ukoliko EULEX ne iskoristi sva moguća sredstva koja su im na raspolaganju kako bi ispunili svoje obaveze u pogledu istrage, prava podnosioca žalbe shodno članu 2. i 3. EKLJP-a, kao i procedure koje su pred Komisijom u vezi zaštite tih prava ostaće teoretske i prividne. Prema tome žalilac je zatražila od Komisije da dâ instrukcije EULEX-u da koriste član 7. (a) Zakona o pravnoj nadležnosti, koji govori o mogućnosti da se slučaj dodeli EULEX-u i drugim dostupnim sredstvima da se isti istraži efektno. Žalilac takođe traži nadoknadu za štetu koja joj je naneta.

Procena Komisije

Mandat Komisije (Pravilo 25. par. 1. Pravilnika o radu Komisije) i nerazdvojiva ograničenja nametnuta Misiji u pogledu zaštite ljudskih prava

31. Kao stvar materijalnog prava, Komisija je ovlašćena da primenjuje instrumente za ljudska prava koji su 29. oktobra 2009. godine definisani EULEX-ovim Konceptom Odgovornosti o osnivanju Komisije za razmatranje ljudskih prava. Od posebne važnosti za rad Komisije jesu Evropska konvencija za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda i Međunarodna povelja o građanskim i političkim pravima koje određuju minimalne standarde za zaštitu ljudskih prava koje javne vlasti moraju da garantuju u svim demokratskim pravnim sistemima.
32. Pre razmatranja osnovanosti žalbe Komisija mora da odluči da li da prihvati žalbu, uzevši u obzir kriterijume prihvatljivosti kao što su formulisani u pravilu 29. Pravilnika o radu Komisije.
33. Shodno pravilu 25. paragraf 1. iz Pravilnika o radu, Komisija može da ispita žalbe koje se odnose na kršenja ljudskih prava od strane EULEX-a na Kosovu tokom sprovođenja svog izvršnog mandata.
34. Komisija je već konstatovala da su postupci EULEX-ovih tužilaca i policije deo izvršnog mandata EULEX-a na Kosovu a samim tim

spadaju i unutar sfere mandata Komisije (vidi, npr., *K do T protiv EULEX-a*, slučajevi br. 2013-05 do 2013-14, od 21. aprila 2015. god., § 43; *Krlić protiv EULEX-a*, br. 2012-21, od 26. avgusta 2014. god., § 23; *Y protiv EULEX-a*, br. 2011-28, od 15. novembra 2012. god., § 35).

35. Komisija je već imala prilike da konstatuje da misija EULEX-a nije država i da se njihova mogućnost da garantuju efektnu zaštitu ljudskih prava ne može uporediti sa svim aspektima koji se mogu očekivati od države (vidi odluke komisije u *A,B,C,D protiv EULEX-a* br. 2012-09 do 2012-12, od 20. juna 2013. god., § 50; *K do T protiv EULEX-a*, gore navedeno, § 53; uporediti takođe i sa odlukom SKLJP-a u slučajevima br. 248/09, 250/09 i 251/09, od 25. aprila 2013. god., §35).
36. Komisija takođe navodi poteškoće koje su obavezno uključene u istrazi zločina u post-konfliktnim društvima kao što je Kosovo (vidi *Palić protiv Bosne i Hercegovine*, br. 4704/04, od 15. februara 2011. god., § 70; odluka SKLJP-a za slučajeve br. 248/09, 250/09 i 251/09, gore navedeno, par. 44 i 62 i sl.). Međutim, te poteškoće ne treba da služe da kamufliraju ili da opravdaju propuste koji nisu ni na koji značajan način povezani sa nedostacima u istrazi. Prema tome Komisija će proceniti za svaki slučaj pojedinačno da li je određen istražni korak, koji je normalno otpočet, donet nemoguće ili nepraktično zbog razloga koji prate post-konfliktne okolnosti nezavisno od onih koji sprovode istragu.
37. Stoga bi očekivanja koja su uložena u mogućnost EULEX-a da istraži i reši složena krivična pitanja trebala da budu realna. Prema tome Komisija će se odupreti nametanju nesrazmernog tereta misiji koji njihov mandat i izvori ne mogu da ispune (vidi odluke SKLJP-a za slučajeve br. 248/09, 250/09 i 251/09, gore navedeno, §§ 70-71). Prema tome, u svakom slučaju pojedinačno od Komisije se očekuje da razmotri da li su postojale konkretne i realne prepreke koje su podrivale mogućnost EULEX-a da sprovede brzu i efikasnu istragu nad datim slučajem. Jedna takva procena nije namenjena da opravda operativne nedostatke nevezano za konkretne i očigledne izazove, već da osigura da se od Misije ne očekuje da uradi ništa više od onog što se očekuje da uradi shodno mandatu i izvorima.
38. U svakom slučaju, naročito u slučajevima ove težine, od istražnih organa se očekuje da postupaju studiozno i ekspeditivno i da ulože resurse srazmerno potrebama i mogućnostima za rešavanje slučaja. Iako se od nijedne istražne vlasti ne može očekivati da reši sve slučajeve koji su im podneti, očekuje se da postupi studiozno, brzo i efikasno kako bi odrazili ozbiljnost pitanja koje se istražuje (vidi *Varnava i ostali protiv Turske* [GC], § 191, ESLJP 2009. god.; *Palić protiv Bosne i Hercegovine*, gore navedeno, § 63). Naročito je važna striktna posvećenost i privrženost tim standardima za jednu misiju vladavine prava kao što je EULEX čija je namera da služi kao primer posvećenosti društva u sprečavanju nekažnjavanja i izgradnje osećaja odgovornosti za ozbiljna kršenja ljudskih prava u istom. Bilo

koji standard kome nedostaje ranije spomenuto rizikuje stvaranje osećaja odobravanja nekažnjavanja i zanemarivanje žrtvine legitimne potrage za pravdom i odgovornošću (odluka SKLJP-a za slučajeve br. 248/09, 250/09 i 251/09, gore navedeno, § 80).

39. U ovom kontekstu, nema sumnje da istraživanje sudbine ubijenih i nestalih – bez obzira na versku ili etničku pripadnost – mora biti i mora ostati jedan operativni prioritet za EULEX kao misije vladavine prava za šta moraju biti obezbeđeni adekvatni resursi.

Saglasnost sa 6-mesečnim pravilom

40. Shodno pravilu 25. paragraf 3. Pravidnika o radu Komisije, žalilac je u obavezi da podnese žalbu u roku od šest meseci od postupka, odluke ili ponašanja za koje se smatra da je dovelo do ili uključuje kršenje njegovih/njenih prava (vidi, npr., *Gashi protiv EULEX-a*, br. 2013-22, od 07. aprila 2014. god., § 10; *Thaqi protiv EULEX-a*, gore navedeno, § 51).
41. Kao što je gore navedeno, ŠM tvrdi da žalilac nije uspeo da ispoštuje ovo proceduralno pravilo.
42. Podnesci ŠM-a povodom ovog pitanja izgleda da su zasnovani na nesporazumu u pogledu onoga na šta se žalba odnosi. Pošto je žaliočev otac nestao 07. decembra 2000. godine, navodna kršenja prava koja se odnose na trenutnu žalbu ne odnose se na taj događaj već na navodne naknadne – i tekuće – neuspehe od strane organa vlasti da prikladno istraže okolnosti tog nestanka.
43. ŠM se takođe poziva i na praksu rada Evropskog suda za ljudska prava koja, kako on kaže, podržava njegov stav. Tačnije, ŠM se poziva na slučaj *Varnava i ostali protiv Turske* [GC], gde je Sud naveo da “kada je reč o smrtnom slučaju, od rođaka žalilaca se očekuje da preduzmu korake kako bi vodili evidenciju o napretku u istrazi, ili izostanku iste, i da svoje žalbe ekspeditivno podnesu onda kada budu, ili kada jesu, upoznati ili postali svesni nedostatka bilo koje delotvorne krivične istrage (...). Isti principi su primenjeni, mutatis mutandis, za slučajeve nestanka (...)”.
44. Komisija konstatuje da se od žalilaca očekuje u principu da energično traže pravne lekove dostupne njima i da podnesu žalbu ekspeditivno (vidi, npr. *Bulut i Yavuz protiv Turske* (odl.), br. 73065/01, od 28. maja 2002. god. i, *a contrario*, *Eren i ostali protiv Turske* (odl.), br. 42428/98, od 04. jula 2002. god., i *Üçak i Kargili i ostali protiv Turske* (odl.), br. 75527/01 i 11837/02, od 28. marta 2006. god.).
45. Naročito u ovom predmetu, čini se da žalilac nije preduzela nikakve značajne korake između 2001. i 2013. godine kako bi sledila pravne lekove njoj dostupne. Nikakvo objašnjenje nije izneto kako bi opravdali tu neaktivnost.

46. Tri faktora su navela Komisiju da ovo pitanje dalje razmotri: prvi faktor, prava koja su uključena u ovim slučajevima nalaze se među najvažnijim osnovnim pravima garantovanim međunarodnim zakonom za ljudska prava. Neka od njih su apsolutna i ne trpe izuzetke (član 15. (2) Konvencije; vidi takođe *McCann i ostali protiv Ujedinjenog Kraljevstva* presuda od 27. septembra 1995. god., serija A br. 324, §147; *Irska protiv Ujedinjenog Kraljevstva* presuda od 18. januara 1978. god., serija A br. 25, § 163). Drugi faktor, nadležnost EULEX-ovih tužilaca da ispituju navodna kršenja spomenutih prava je nezavisna od bilo koje žalbe podnete od strane žrtava ili njihovih rođaka tako da je postojalo zakonski-osnovano očekivanje da će oni pogledati spomenute predmete bez obzira na postupke žalilaca, što su oni u suštini i uradili. Treći faktor, temeljna i efikasna istraga ove kategorije slučajeva je bitna u izgradnji osećaja za odgovornost i brigu za vladavinom prava u bilo kom post-konfliktnom društvu. Odgovornost da se bave ovim slučajevima pripada društvu u celini a ne samo onima koji su direktno pogođeni istim.. Shodno tome, Komisija smatra da je u interesu pravde razmotriti žalbu u pogledu njene prihvatljivosti.
47. Pored toga, Komisija smatra da je žalilac možda imala dobru osnovu da veruje (mada pogrešno) da je slučaj još uvek pod istragom tokom ovog vremenskog perioda. Između decembra 2000. i februara 2001. godine, uzete su izjave od svedoka. Počevši u decembru 2013. i tako sve do 13. juna 2014. godine, žalilac je nastojala da dobije informacije od EULEX-a o ovom slučaju i o stanju istrage. Tokom tog perioda, žalilac je s' pravom mogla da pretpostavi da je nešto urađeno povodom ovog slučaja. Odgovor od 20. decembra 2013. godine od kancelarije šefa kadra bi dao nadu da je slučaj još uvek otvoren i da je pod istragom. Samo pismom od 13. juna 2014. godine od Mobilnog tima tužilaca EULEX-a žalilac je bila obavještena o položaju Misije a to je da misija nije sebe smatrala nadležnom povodom ovog pitanja. Ovo bi, prema mišljenju Komisije, s pravom moglo da se uzme kao tačka od koje se računa rok od 6-meseci.
48. Iz razloga gore navedenih, žalba je podneta na vreme.

Dovoljna vremenska povezanost sa osnovom ponašanja – Nadležnost Komisije ratione temporis

49. ŠM tvrdi da Komisija nema nadležnost *ratione temporis* nad ovim slučajem, pošto u njima nema dovoljno vremenske povezanosti između osnovnog ponašanja i podnošenja žalbe Komisiji. Komisija se ne slaže sa ovim.
50. ŠM ukazuje na činjenicu da je otac žalioca nestao davno čak pre nego što je EULEX stvoren. Međutim, ovo ne znači da Komisija nije nadležna da ispita ovaj slučaj. Postupanje koje se zaista ispituje u ovom slučaju (navodan neuspeh Misije da ispita ovaj slučaj) jeste ono

što je otpočelo u decembru 2013. (ako ne i ranije) i za koje se kaže da je u toku pa sve do danas. U tom smislu, isto spada tačno unutar vremenskog skupa nadležnosti Komisije.

51. Povezanost misije sa ovim slučajem je dalje naglašena u trenutnom slučaju činjenicom da njihova forenzička sekcija jeste bila i nastavlja da bude angažovana u ovom pitanju još od 2008. godine kada je predmetni spis prosleđen od strane UNMIK-a EULEX-ovom odeljenju za sudsku medicinu (OSM). Ni u kom trenutku sve do 13. juna 2014. godine žalioocu nije rečeno da misija nije i da neće istražiti ovaj slučaj. Do tog trenutka, žalilac je mogla s pravom da misli da će misija istražiti ovaj slučaj a i sama je vršila pritisak da to urade.
52. Na osnovu gore navedenog, Komisija je zadovoljna da postoji dovoljna i istinska veza između osnovnog ponašanja koje je relevantno za ovaj slučaj i mandat misije (i nadležnost Komisije) tako da Komisija može sebe da proglasi kompetentnom *ratione temporis* da razmatra osnovanost ovog slučaja.

Nadležnost EULEX-a nad navodnim zločinom i ratione materiae Komisije

53. ŠM spori prihvatljivost ovog slučaja na osnovu mišljenja da on nikada nije bio u nadležnosti EULEX-ovih tužilaca tako da nikakav postupak ili neuspeh koji je doveo do kršenja žaliočevih prava ne može se pripisati Misiji. Komisija se ne slaže sa ovom analizom.
54. Kao preliminarnu stvar, Komisija konstatuje sledeće, nasuprot podnescima ŠM-a (odgovor, str. 11), trenutna žalba se ne odnosi na postupanje/neaktivnost KFOR-a/UNMIK-a, već na one koji se pripisuju Misiji. Nadležnost Komisije je ograničena na navodna postupanja ili propuste koji su karakteristični za Misiju u sprovođenju svog izvršnog mandata.
55. Što se tiče njihove nadležnosti u pogledu *ratione materiae*, Komisija konstatuje kao preliminarnu stvar podneske ŠM-a koji jasno pružaju činjenice da EULEX-ovi tužioci imaju opštu nadležnost nad ovom vrstom predmeta:
 - ŠM je napomenuo važnost zaštite prava garantovanih članovima 2. i 3. date Konvencije za koja se navodi da su u ovom slučaju prekršena ("EULEX je posvećen uveravanju da sve aktivnosti koje sprovodi poštuju međunarodne standarde za ljudska prava" (odgovor, str. 10) i priznaje "osnovni karakter i značaj prava zaštićenih članom 2. i 3. EKLJP-a kao i proceduralnu obavezu koja se odnosi na ta prava" (isto)).
 - EULEX-ova opšta nadležnost nad slučajevima nestanka je u suštini priznata od strane ŠM-a (odgovor, str. 4: "Nestala lica kao takva nisu spomenuta u odredbi [član 3.(d) Zajedničke Akcije od 2008. god.], ali po prirodi EULEX-ovi stručnjaci koji rade u OSM-u bili su uključeni u nalaženju i rešavanju sudbina nestalih osoba.").

- ŠM je takođe ukazao na činjenicu da je misija bila uključena u ovo pitanje preko OSM-a (“U praksi EULEX-ovi stručnjaci unutar OSM-a bili su odgovorni za rad u odseku za identifikaciju i koordinaciju podrške a taj odsek je zadužen za slučajeve nestalih osoba.” (Odgovor, str. 6); i Odgovor, str. 7 (konstatujući da je slučaj “bio u nadležnosti EULEX-ovih stručnjaka u OSM-u gde su bili zaduženi za slučajeve nestalih lica i nastavili su da budu u njihovoj nadležnosti čak i nakon izmene mandata”).
 - ŠM je takođe razjasnio da će, ukoliko nove informacije budu dostupne, misija moći da ‘aktivira’ ovaj slučaj, i tim putem indirektno priznao opštu nadležnost misije nad slučajem (odgovor ŠM-a, str. 11: “U praksi je slučaj bio u stanju mirovanja ili neaktivan godinama zbog nedostatka bilo kojih opravdanih osumnjičenih ili tragova za pronalaženje oca podnosioca žalbe pre nego što je slučaj predat EULEX-u. Slučaj je mogao ponovo da se aktivira unutar OSM-a u situaciji kada se neki posmrtni ostaci pronađu a koji bi se poklopili sa informacijama i DNK uzorcima koji se nalaze u bazi podataka naročito ovog slučaja. Međutim, kao što je gore navedeno, krivično delo spada pod isključivu nadležnost kosovske policije i tužilaca i trenutno je u isključivoj nadležnosti kosovskih organa vlasti.”).
56. Ovi podnesci i nužan zaključak da su EULEX-ovi tužioci u principu nadležni i ovlašćeni da istraže ovaj slučaj su dalje potkrepljeni relevantnim zakonskim odredbama. Kao prvo, ostavljajući po strani pitanje da li se ovaj čin može kvalifikovati kao ratni zločin, ponašanje o kome je ovde reč zaista *prima facie* nosi indicije da to jeste bio etnički motivisan zločin tako da bi spadao u domen “drugih ozbiljnih zločina” shodno članu 3.(d) zajedničke akcije od 2008. godine nad kojima tužioci EULEX-a imaju nadležnost.
57. Član 8. Zakona o pravnoj nadležnosti a koji se odnosi na kidnapovanje, uzimanje talaca i ubistvo i član 11-12 Zakona o pravnoj nadležnosti koji se odnosi na mržnjom-motivisanom zločinu takođe bi obezbedilo važeću zakonsku osnovu za tužioce EULEX-a da istraže ovaj slučaj. Ovo je ŠM u stvari priznao (odgovor, str. 7: “EULEX-ov tužilac bi imao ili zajedničku nadležnost ili bi mogao da ima dodatnu nadležnost nad datim slučajem, ukoliko bi isti bio klasifikovan kao kidnapovanje, uzimanje talaca ili ubistvo.”).
58. Međutim, ŠM tvrdi da ove odredbe ne “utvrđuju svojstvenu obavezu prema EULEX-ovim tužiocima da reaguju ili postupaju”. Ipak, pitanje koje se ovde postavlja nije u vezi “obaveze”, već u vezi pravne nadležnosti ili kompetencije EULEX-ovih tužilaca da ispituju dato pitanje. A odredbe koje su gore navedene jasno pružaju zadovoljavajuću pravnu osnovu dajući EULEX-ovim tužiocima ovlašćenje da istraže dati slučaj. *Obaveza* misije da to uradi proističe, za trenutnu svrhu, ne iz ovih odredbi, već iz članova 2-3 Evropske

konvencije, koja one koji su obavezani Konvencijom zadužuje mandatom da istraže navode o kršenjima navedenih prava (*McCann i ostali protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, gore navedeno, §161; *Assenov i ostali protiv Bugarske*, presuda od 28. oktobra 1998. god., Izveštaji o presudama i odlukama 1998-VIII, § 102). U tom smislu, pravna nadležnost ("mogućnost") koju ove odredbe pružaju je dovoljna za svrhu utvrđivanja nadležnosti Komisije nad ovim slučajem.

59. ŠM je izneo još jedan "izuzetak" u nadležnosti EULEX-ovih tužilaca, naime, radi se o primeni zastarelosti za dela koja bi imala za ishod kidnapovanje ili uzimanje talaca. Zastarelost nad spomenutim delima ispostavlja se da je 10 do 20 godina u zavisnosti od okolnosti slučaja (članovi 106. 175. i 194. Krivičnog zakona na Kosovu). Komisija kao prvo konstatuje da ŠM nije izneo jedan takav izuzetak u vezi dela koje bi dovelo do ubistva i/ili etnički motivisanim zločinima tako da ovaj aspekt neće uticati na slučaj. Kao drugo, čak i ako se smatra da je osnovno ponašanje, u celini ili delimično, dovelo do kidnapovanja ili uzimanja talaca, odgovornost EULEX-a da ispita ovo završila bi se negde tokom 2010. godine. Njihov neuspeh da istraže slučaj do tog momenta i dalje bi istakla pitanje shodno članu 3, 8 i veoma moguće članu 13. date Konvencije. Štaviše, Komisija smatra da je malo verovatno da osoba koja je kidnapovana ili uzeta kao talac i vodi se kao nestala 16 godina još uvek živa. Teško ubistvo (teško zbog potencijalnog etničkog motiva) ne spada ni pod kojom zastarelošću (vidi član 111. ZKP-a). Stoga, ubistvo i među-etnički aspekti ovog slučaja treba da ostanu bez uticaja vremenskog toka. Pod tim okolnostima, Komisija ne prihvata to da će zastarelost predmeta predstavljati ikakvu prepreku u njihovoj nadležnosti da razmotre osnovanost ovog pitanja.
60. Moraju biti uzeta u obzir dva druga argumenta. Prvi je taj da EULEX-ovi tužioci nikada formalno nisu postali nadležni da ispituju ovo pitanje pošto predmetni spis nije zvanično dospelo kod njih na vreme. Komisija ove tvrdnje ne može da prihvati iz najmanje dva razloga. Prvi je taj da je odgovornost Misije da svoje poslove organizuje na takav način tako da može da garantuje efektanu zaštitu ljudskih prava tokom sprovođenja svog izvršnog mandata.
61. Kao drugo, tvrdnja da slučaj nikada nije dospelo do Misije je kontradiktorna prosto činjenicom da je zapis o ovom slučaju bio u posedu OSM-a bar od decembra 2008. godine. Pošto je slučaj bio u bazi podataka kojoj su tužioci EULEX-a imali pristup, može se reći da je ova informacija konstruktivno bila u njihovom posedu. U marljivom vršenju svojih odgovornosti, oni su trebali i mogli su da dobiju informacije koje se odnose na dati slučaj. Komisija je već napomenula u ranijim slučajevima da se od misije kao što je EULEX očekuje da organizuje svoje podatke i njihov prenos na takav način tako da budu u mogućnosti da garantuju u svim okolnostima efektivnu zaštitu prava onih na koje se ti podaci odnose (*Becić protiv EULEX-a*, 2013-03, od 12. novembra 2014. god., §§ 58–60). Štaviše, u slučaju takve važnosti, nije nepojmljivo da očekujete da EULEX-ovi stručnjaci koji

su zaduženi za taj dokument skrenu pažnju njime nadležnim organima kako bi osigurali da slučaj bude prikladno istražen.

62. Na kraju, ŠM tvrdi da je novo zakonodavstvo koje je stupilo na snagu 07. maja 2014. godine “značajno smanjilo mogućnost EULEX-ovim tužiocima i sudijama da sprovode izvršne funkcije u novim predmetima” (Odgovor, str. 6, odnosi se na Omnibus Zakon koji je izmenio Zakon o pravnoj nadležnosti). Međutim, Komisija konstatuje da član 7(a) zakona o pravnoj nadležnosti predviđa sledeće “ovlašćenja EULEX-ovih tužilaca u vanrednim okolnostima”: “U vanrednim okolnostima slučaj će biti dodeljen EULEX-ovom tužiocu zajedničkom odlukom glavnog državnog tužioca i nadležnog organa EULEX-a KOSOVO.” ŠM nije uspeo da objasni zašto ova odredba ne može da pruži adekvatnu zakonsku osnovu pomoću koje EULEX-ovi tužioci treba da postupaju, naročito u slučaju kao što je ovaj gde lokalne vlasti ne istražuju isti. Komisija želi da pozove stranke kako bi rešili ovo pitanje ukoliko oni žele da dodaju naknadne podneske u pogledu osnovanosti ovog slučaja.
63. Na osnovu gore navedenog, Komisija je uverena da su svi relevantni pravni zahtevi ispunjeni da slučaj bude proglašen prihvatljivim.

IZ TIH RAZLOGA, KOMISIJA JEDNOGLASNO

PROGLAŠAVA PRIHVATLJIVOM, bez prejudiciranja osnovanosti pitanja, žalbu u pogledu navedenih povreda članova 2, 3, 8, i 13. Evropske Konvencije za Ljudska Prava; i

TRAŽI SLEDEĆA POJAŠNJENJA od stranaka i poziva ih da podnesu dalje podneske u vezi istih ukoliko žele:

1. Da li će EULEX-ovi tužioci biti kompetentni da istraže i, ukoliko slučaj to nalaže, krivično gone navedeni predmet do “izuzetnih okolnosti” člana 7.(A) izmenjenog Zakona o pravnoj nadležnosti i, ukoliko to urade, koji faktori će biti relevantni na njihovu odluku da li da postupe u određenom predmetu?

2. Da li je misija preduzela korake da razmotri slučajeve koje je UNMIK preneo njima a koji su bili "neaktivni" i, ukoliko jeste, koje korake? Da li su EULEX-ovi tužioci imali bilo kakav način da pristupe zapisima ili dokumentima predmeta koji su od strane UNMIK-a okarakterisani kao "neaktivni"?
3. Da li su bilo koja prava žalilaca shodno članovima 2, 3, 8 i 13 Konvencije bila prekršena od strane EULEX-a?

U ime Komisije,

John J. RYAN
Viši pravni službenik

Magda MIERZEWSKA
Predsedavajući član